

sen svarer med sproglige ændringer til § 15, stk. 7, i den gældende lov.

Til § 18

Bestemmelsen giver politiet mulighed for at meddele påbud til den, der behandler sine dyr uforsvarligt.

Politiet giver pålæg om dyrets behandling. Det kan bl.a. være et pålæg om, at dyrene fodres, plejes, behandles for sygdom, eller at dyret aflives, jf. 2. pkt.

Tidligere havde politiet mulighed for i forbindelse med pålægget at give en tvangsbøde. Muligheden for at give en sådan administrativ tvangsbøde er nu afskaffet, se herom kapitel 4.2.8. i betænkningen om dyreværn. I stedet er det forbundet med skærpet strafansvar ikke at efterkomme et pålæg efter § 18, jf. § 23, stk. 1, 2. pkt.

Det vil som regel være en dyrlæge, der henleder politiets opmærksomhed på, at et dyr behandles uforsvarligt. Men enhver kan i øvrigt anmelde et forhold til politiet, ligesom politiet af egen drift kan tage et forhold op.

Stk. 2 indeholder de formelle krav, der skal være opfyldt i forbindelse med meddelelse af et pålæg. Pålægget skal efter bestemmelsen meddeles skriftligt og skal efter forvaltningsloven begrundes.

Der skal endvidere indhentes en erklæring fra en dyrlæge, inden der meddeles et pålæg. Typisk vil den dyrlæge, der indberetter forholdet, kunne afgive erklæringen. Politiet kan i øvrigt, hvis man skønner, at der er behov derfor, indhente erklæring fra en anden dyrlæge.

Politiet kan endvidere indhente en erklæring fra kredsdyrlægen. Det er politiet, der afgør, om dette er fornødent. Dyrets ejer kan således ikke som tidligere stille krav herom. Der kan typisk være behov for at indhente en erklæring fra kredsdyrlægen, hvis politiet er uenig i den afgivne erklæring, eller hvis der er tvivl om, hvilke foranstaltninger der skal træffes.

Endelig skal den, der har ansvaret for dyret, have mulighed for at udtale sig. Dette vil typisk ske i forbindelse med, at dyrlægen tilser dyret.

Der er mulighed for efter stk. 3 at undlade en eller flere af de procedurer, der er nævnt i stk. 2, hvis det vil forsinke sagen til væsentlig lidelse for dyret.

Omkostningerne til dyrlægen og andre lignende udgifter afholdes efter stk. 4 af politiet, som dog kan kræve udgifterne refunderet af den, der har fået pålægget. Refusionskravet er tillagt udpantningsret.

Til § 19

Hvis et pålæg efter § 18, stk. 1, ikke efterkommes,

skal politiet foretage det fornødne. Dette er nærmere beskrevet i § 19.

Der er ikke fastsat tidsfrister for, hvornår politiet skal gribe ind. Det vil afhænge af en konkret vurdering, hvor lang tid der kan gå. Hensigten med reglerne er at sikre, at der gribes hurtigt ind. I nogle tilfælde kan der gribes ind straks efter påbudet, idet det kan konstateres, at den, der har ansvaret for dyret, intet vil foretage sig. Der bør som regel i pålægget gives den ansvarlige en kortere frist til at foretage det fornødne.

Hvis forholdene taler derfor, kan politiet efter stk. 2 straks i forbindelse med meddelelsen af pålægget eller senere træffe beslutning om, at dyret skal sælges eller aflives. Det må kræves, at der foreligger nogle særlige omstændigheder, som betinger et sådant skridt. I stk. 2 er nævnt nogle eksempler på sådanne omstændigheder.

Beslutning om aflivning efter denne bestemmelse kan træffes, uanset der ikke gives pålæg om aflivning. Der kan tænkes situationer, hvor det kan konstateres, at det vil være umuligt at få dyret passet forsvarligt.

Med udgifterne til sådanne foranstaltninger efter stk. 1 eller stk. 2 forholdes der på samme måde som efter § 18, stk. 4. § 20 om indbringelse for retten finder tillige anvendelse.

Til § 20

Den, der har fået pålæg efter § 18, stk. 1, kan forlange pålægget indbragt for retten. Det er politiet, der på begæring skal sørge for, at dette sker, enten under en staffesag mod vedkommende eller under en selvstændig sag.

En begæring herom skal fremsættes inden 14 dage efter pålæggets meddelelse. Indbringelse for domstolene har ikke opsættende virkning.

I overensstemmelse med almindelige principper for påklage af administrative afgørelser vil en administrativ klage over politiets afgørelse ikke have opsættende virkning.

Kapitel 5 Dyreværnsrådet

Som det fremgår af kapitel 4.2.7. i betænkning om dyreværn har et flertal på 6 af udvalgets 11 medlemmer fundet, at der bør nedsættes et organ, der kan rådgive justitsministeren i dyreværnsspørgsmål. Af disse 6 medlemmer finder de 5, at rådet bør sammensættes således, at 4 af rådets medlemmer udpeges af dyreværns- og landbrugsorganisationer, medens 1 af udvalgets medlemmer finder, at kun 2 af rådets medlemmer bør udpeges af organisationerne. Lovforsla-